

- CHUYỆN CỦA DÂN NHẬU -

Dân nhậu Việt Nam ở miền Nam vẫn thường nói mình là con của Ngọc Hoàng Thượng Đế vì có câu :

Ngọc Hoàng ngồi tựa ngai vàng.
Thấy con cái nhậu hai hàng lệ rơi!
Tưởng rằng con uống mà chơi
Ai dè con uống từ mơi tới chiều

Lại có chuyện kể rằng : Một hôm Ngọc Hoàng đang ngủ chợt thức giấc vì tiếng ồn ào nơi hạ giới , Ngọc Hoàng bèn sai ông Thiên Lô xách búa xuống xem có chuyện gì ? Ông Thiên Lô đi xong về tâu lại là có đám nhậu đang nổ rân trời ở dưới đó, trong đám có một thằng không uống ,chỉ lo phá mồi mà cũng nổ banh chành luôn nên Hạ Thần đã cho nó một búa chết queo rồi !Ngọc Hoàng nghe xong liền khen là, nhà người làm đúng,chứ mấy thằng nhậu nó có ồn một chút cũng chẳng sao, vì nó là con cháu mình mà ?

Do chuyện này mà ngày nay, khi trời mưa chẳng có bọm nào dám ngồi gần với mấy ông phá mồi cả ! (sợ bị “dăng” miếng)

Tương truyền ông tổ nhậu tên Lưu Linh ,là một trong bảy ông hiền lành nhất bên Tàu (thật hiền mà !)ông này mặt như đôi phấn, môi như thoa son, mày ngài, mắt phượng. Lúc nhậu không cần nâng ly lên uống mà chỉ hít một phát là rượu bay hết vào miệng. Cầm, Kỳ, Thi,Họa, món nào Ngài cũng tinh thông, lại còn biết hết những chuyện trên trời dưới đất nữa, nên bây giờ đệ tử của ngài hễ nhậu vào rồi là ai cũng giống ngài ,ai hát cũng hay, ai làm thơ cũng giỏi, bàn chuyện nhân tình, thế thái ,thế gian không đôi thủ. Có thể nói không ngoa là khi đã nhậu vào rồi thì mỗi

đệ tử của ngài sẽ thành một ông trời con ! Không bao giờ thua người trong thiên hạ một phân, một li nào !?

Chuyện kể lại rằng ngài Lưu Linh sinh ra chỉ bú sữa mẹ có ba ngày, sau đó ngài toàn là bú rượu . Khi đã khôn lớn ngài tuyên bố người ta ăn lương thực còn ngài thì uống lương thực, cả hai giống nhau, cũng từ gạo nấu ra mà thôi! Ngài không say bao giờ nên không có chuyện ói mửa, nhưng đệ tử ngài say quá ói mửa là thường. Trước cảnh dơ dáy, hôi hám, mất thẩm mỹ lại còn phí của trời, ngài đã dấy công tìm kiếm ra một cách ói mà phải nói là găm trời cuối đất có một không hai! Đó là phương pháp” ói theo lời nói” .

Phương pháp ói này rất độc đáo, mang tính văn hóa nghệ thuật cao ! Đó là khi một người sắp ói thì phải hé lên cho mọi người biết để chứng kiến và chuẩn bị. Lúc ói người này phải cho biết trước món nào sẽ ra, thí dụ nói thịt thì dứt khoát chỉ có thịt được cho ra, những món khác thì không được phép ra dù vẫn còn trong bụng, chỉ đến khi được gọi ra thì mới được ra, nhưng căn bản là món nào ra món ấy không được lẫn lộn, ngay cả rượu cũng vậy, khi cho ra thì chỉ toàn là rượu không lẫn một tí đồ ăn nào ?

Ưu điểm của phương pháp ói này là không hôi hám hay dơ dáy, vì đồ ăn không bị trộn lẫn nên vẫn thơm tho như khi còn trên mâm và các bọm vẫn có thể bỏ đồ ăn vào hộp, rượu vào chai ,đón tất cả vào tủ lạnh để lần sau đãi bạn hiền. Rượu vẫn còn nồng, môi vẫn ngon như mới !?

Ngày nay Đệ Tử của Ngài nhiều gấp trăm ngàn lần lúc Ngài còn sống, nhưng phương pháp “ói theo lời nói” thì đã bị thất truyền, những chuyện kể lại về Ngài chỉ còn là truyền thuyết! Bây giờ tìm một người nhậu say không bao giờ ói cũng đã hiếm như sừng lân, lông phượng rồi, nói gì đến việc ói theo lệnh ? Chỉ cần nhậu say biết tìm đúng nơi, đúng chỗ, cho “chó ăn chèo “(ói) thì cũng đã là quý lắm rồi ! Dân nhậu miền Nam thường tụ tập nhau theo hội hay theo nhóm, những người cùng hội thì thường giống nhau về hoàn cảnh xã hội ,kinh tế, tuổi tác, sở thích giống nhau...và họ bảo như vậy thì mới bền. Số hội viên lý tưởng trong một hội là bốn người. Có câu trà tam tửu tứ mà, bá nhân bá tánh, nhiều quá thường hay bị rôi xương ?

Nhậu có hai trường phái, trường phái nhậu bia và trường phái nhậu rượu. Nhậu bia thì có nhiều loại , bia Việt Nam hay bia ngoại, tùy túi tiền, ôi thôi thứ này thì nhiều lắm, nói không hết nhưng rượu thì đa số là rượu Đế ,nấu bằng gạo, dân nhậu chuyên nghiệp vẫn dùng danh từ để thương là “nước mắt quê hương”. Quả thật có những loại như rượu Gò Đen hay Bàu Đá...trên 40 độ cồn, uống một ly không quen là trào nước mắt, nước mũi ngay tức thì, vì thế mới có câu :

Xị thứ nhất , đã thông trí hóa !

Xị thứ hai giải phá cơn sầu?

Xị thứ ba mũi chảy đầy râu!

Xì thứ tư đựng đầu đái đó

Xì thứ năm cho chó ăn chè và sau đó là.... vợ đề cạo gió !

Lạ một điều là trên cái cõi đời ô trọc này có không biết bao nhiêu là đệ tử đã đoàn tụ với tổ sư vì đau gan hay bao tử nhưng chưa thấy đệ tử nào tè !? Bọn có câu muôn đời là :Trời kêu ai nấy dạ , trên nghĩa địa làm gì có mộ ghi chết vì rượu và cũng chẳng tìm đâu ra mộ rượu, chỉ có mộ bia thôi ,nên phe ta cứ yên tâm mà vui chơi tới bến “. Để tỏ ra mình cũng biết lo cho sức khỏe, thi thoảng cũng có bọn sư tầm rượu bổ nhưng bổ gan, bổ bao tử thì ít , bổ cho cái đó thì nhiều như rượu tắc kè, thất xà + bìm bịp, ngọc dương ...dân nhậu gọi đó là rượu ông uống bà khen ! Cái “dạ” này thì chưa nghe có bà nào khen chồng mà chỉ thấy khiêng chồng về chết thẳng cẳng tới sáng thì có. Thế nhưng lúc nào các bọn cũng nổ là hết xảy, hoành tráng, bản lãnh đàn ông ... nghe như thật !

Thời gian sau này lại rộ lên tin có một thần dược mới là con bừa củi, cái con trước đây xem như con bọ chẳng ai thèm nhìn ngoài mấy đứa bé hay bắt đề xuống cho nó búng bằng cách gục cái đầu .

Nghe nói có một anh trong làng bị tình phụ. Hận tình, anh đã trả thù cả làng bằng cách bắt con bừa củi về nướng thành than, tán nhỏ rồi lọc lấy nước đem đổ vào thùng nước trà đãi khách của đám cưới người yêu. Nhà quê ,có đám cưới thì cả làng cùng tham dự, ai cũng ăn, cũng uống và hậu quả của nước trà là cả làng ăn cưới xong, đàn ông mặt ai cũng tái, còn đàn bà thì mặt ai cũng đỏ (có câu trai tai tái, gái đỏ mặt mà ?)ai cũng rậm rật (cả làng mới là ghê!) tôi ấy nhà nào cũng đóng cửa ngủ sớm còn trai gái chưa lập gia đình thì chạy rông như chó giải ngoài đường. Gớm thay cho cái con bừa củi !

Tiếng lành đồn xa, sau đó con bừa củi thành của hiếm, thiên hạ tranh nhau đi mua bừa củi về ngâm rượu. Ngày trước đã là dân chơi có tiền thì trong nhà lúc nào cũng phải có vài hũ rượu ngâm pín hải cẩu, pín cọp, pín dê núi...nghĩa là cứ con vật nào cái vụ đó ngon lành thì uống rượu ngâm cái đó hay ăn cái đó, người ta cũng sẽ ngon lành như chủ nó vậy?. Ngày nay trong bộ sưu tập phải có thêm hũ rượu ngâm vài trăm con bừa củi nữa mới là hoành tráng ! May thay không thấy đề cập đến con voi, nếu con voi cũng ngon lành thì không biết có cái hũ nào chứa hết cái pín của nó ?

Cũng lại có một thời người ta tôn thờ ông vua Minh Mạng vì ông này chết rồi còn lưu truyền cho hậu thế một thang thuốc gọi là Minh Mệnh thang, nghe nói ai yếu sinh lý cứ bổ một thang về ngâm rượu, chắc ăn thì chôn đúng một trăm ngày (nói văn hoa là bách nhật) đào lên uống sẽ được nhất dạ ngũ giao sinh lục tử. Không biết nhậu xong có giao được cái nào không, hay lại nằm thẳng cẳng tới sáng nhưng thời này mà dám để 6 đứa con thì cũng đáng được phong là ông

cha bà mẹ Việt Nam anh hùng !

Ngày nay phe ta ít nhắc đến Minh Mệnh thang chẳng hiểu vì không giao được cái nào hay sợ để nhiều ?

Tiếng là nhậu rượu để thưởng thức món ngon, ăn được nhiều, đây là chỗ dân nhậu bia bị chê là uống bia no bụng, chẳng biết mùi vị mỗi ngon hay dở thế nào ? chứ thật ra dân nhậu rượu chuyên nghiệp chỉ cần vài trái cóc, hay ôi là đã đủ gây một sóng nổi đình nổi đám rồi! Cỗ bàn linh đình chi cho tốn kém ? lại “hao” nữa ! ?

Giờ hoàng đạo của dân nhậu là từ 4 đến 5 giờ chiều, giờ này thì công việc xong, ai cũng rảnh rỗi nên quen thói cứ “Chiều chiều lại nhớ chiều chiều” đến hẹn lại lên ,câu cửa miệng của phe ta là :

“Sáng không đọc báo thì “lạc hậu”

Trưa không rủ được ai, hay không ai rủ mình nhậu thì “lạc loài”

Chiều không được nhậu thì “lạc miệng”.

Nhậu say quá thì về” lạc đường” ?

Lệ làng là đã nhậu thì không say không về mà đã say rồi thì cũng không về luôn, các mục vợ của dân nhậu bao giờ cũng trong tư thế chuẩn bị để khiêng chồng về, vì thế nếu thấy bọm khoe uống rượu được vợ khen thì phải hiểu là khiêng, đọc trại đi đó.

Tỉnh Bình Dương có Thị Trấn Tân Khánh là Thiên Đàng của dân nhậu, ở đây đàn ông cứ chiều là đánh quần xà lỏn tụ năm tụ ba trước hiên nhà nhậu. Nơi này tìm đồ con mắt may ra mới có một ông không biết nhậu. Với các bà, các ông nhậu là chuyện đương nhiên, không có ý kiến và cũng không được có ý kiến, chuyện nhậu là của các ngài, chuyện nhà cửa là của các bà. Nhà dột các bà leo lên chống dột, nước mưa tràn vào nhà thì mấy bà đem cuốc, xẻng ra mà khơi thông ! Các ông bạn nhậu không “quản “ để làm những chuyện đó, khi nhậu lết bánh chiên hũu chỉ đưa về đến cửa, vợ có bốn phận phải ra cổng chõng vào nhà, không cổng là dứt khoát không vào và đến nay chưa có bà nào dám không cổng ! Đúng thật là Thiên Đàng !

Nếu chia phe thì dân nhậu cũng có hai phe: Phe chính thống và phe phi chính thống. Phi chính thống chiếm thiểu số, đó là những kẻ sáng xỉn, chiều say, tối lẩn quay mai nhậu tiếp, loại này bị chê là “bét nhè” là nghiện rượu ..., không có rượu là không chịu được, suốt ngày say xỉn chẳng chịu làm ăn, làm xấu mặt dân nhậu ?

Dân chính thống thì không như thế, họ ăn nhậu đàng hoàng, có rượu thì uống, không thì mua uống chứ không ghìen !?Rượu họ uống cũng có chừng ,tức là có chừng nào uống chừng nấy theo

nguyên tắc ai uống được bao nhiêu thì uống không được “cản” ! ?.

Thường thì người cùng hội gọi nhau bằng Chiến Hữu, mỗi khi có đi chinh chiến với hội khác, các chiến hữu có bốn phận phải cùng nhau chiến đấu, nếu không thắng thì cũng phải làm cho đôi thủ từ chết tới bị thương, trường hợp địch mạnh quá thì ta phải thà chết chứ không chịu hy sinh! Cùng lắm là được vợ khen ! Vợ là “năm bờ oản” và cũng vì thế mà dân nhậu rất tôn trọng vợ bạn, đạo nghĩa của dân nhậu là :

“Thằng nào đá lông nheo với vợ bạn là thằng khôn nạn !

Thằng nào dê vợ bạn là thằng lựu đạn !

Nhưng thằng nào ngủ với vợ bạn là thằng có hạng

(Vụ này chỉ có ông Thủ Tướng bên Ý thôi)

Nói thì nói vậy chứ bọm nào thấy vợ bạn mà không than thầm :

“Ai xui ai khiến bất nhơn ?

Tui thấy vợ bạn tui thương hơn vợ nhà ! “

Thiệt tình ! Nghe bọm than thấy mà thương đứt ruột . Thật ra thì bọm cũng biết thương vợ lắm chứ, cũng biết nhậu nhiều thì vợ buồn, nhưng nhậu ít thì bạn buồn, mà không nhậu thì mình buồn, biết làm sao được nên khi đã “vô thể” thì đành phải để vợ buồn chứ đâu phải không thương vợ !? Trong công việc làm ăn ở thương trường hay chính trường, người sành điệu, lọc lõi đều được dạy cho biết rằng hai cái nguy hiểm nhất trên đời này là bạn nhậu và vợ ! Nhậu vào rồi thì coi trời bằng vung, cái gì cũng dám hứa, hợp đồng cỡ nào cũng dám ký. Vợ thì đêm nào nằm bên chồng cũng rĩ tai riết rồi ông chồng cũng xiêu lòng! Thành ra dốt được đôi tác đi nhậu hay gây được cảm tình với vợ đôi tác thì con đường làm ăn xem như đã hanh thông !

Thật ra thì uống rượu đâu có gì là sung sướng ? Chẳng qua chỉ là “tình thương mến thương” với chiến hữu mà thôi ! Bằng chứng là có anh nhậu say quá cần câu, lết về nhà tay vẫn còn cầm chai rượu, vợ thấy vậy mới cần nhằn là ông sướng quá mà, bỏ bê vợ con suốt ngày chỉ lo uống rượu. Sẵn con say anh ta để vợ ra đổ cả chai rượu vào miệng vợ, vừa đổ vừa nói tao cho mày uống để mày biết sướng là thế nào? Kết quả là sau đó chị vợ ói mửa tùm lum và tuyên bố: Uống rượu không sướng ! Đấy ! Uống rượu đâu có sướng, đã vậy rồi còn phải chịu đủ thứ qui luật thường phạt nhiều khê, thưởng thì ít, phạt thì nhiều, có khi hăng biết là thưởng hay phạt nữa ? Như luật vào ba ra bảy chẳng hạn: Có anh kia đi ngang đám nhậu hơi quen, thấy có chai rượu xịn bèn tấp vào xin lỗi tới trễ rồi rút ba ly tự phạt (vào ba), được vài tour thấy chai rượu gần hết anh xin phép về và thần nhiên tự phạt bảy ly (ra bảy) rồi biến, báo hại mấy bọm còn lại hết rượu ngon uống ngồi chửi rân trời!

Nói vậy thôi chứ quốc có quốc pháp, gia có gia quy, dân nhậu cũng có những luật bất thành văn

mà đi khắp 4 vùng chiến thuật ở đâu cũng vậy.

Mời người lớn tuổi hay chức vị cao phải bưng bằng hai tay và cụng ở phía dưới ly, rót rượu cũng thế, để tỏ lòng kính trọng. Hành động lấy đít ly của mình gõ trên miệng ly người khác là hành động khiêu khích, căng thẳng, rất dễ xảy ra chiến tranh. Hoặc là trong bàn nhậu nếu có miếng nào ngon nhất thì miếng ấy đương nhiên phải là của người nhiều tuổi nhất, bạn trẻ nào không rành cứ tươm tớp gấp thì coi chừng, các bọm bảo miếng ấy thường rất nóng ăn vào dễ bị chảy máu cam (vì sẽ bị thoi chảy máu mũi !)

Ngoài chuyện phải đạo với người lớn, các bọm ăn nhậu rất công bằng, ăn có thể chậm chước ít nhiều nhưng uống thì phải bằng nhau, đến lượt uống mà chậm trễ thì bị cho là “đắp mô”, anh em chờ. Ăn nhiều không uống gọi là phá môi sẽ bị nhắc khéo là mời bác nghỉ tay xoi nước ạ !

Đang nhậu có chuyện ra ngoài thì khi đến lượt, anh em sẽ để cho một cây tăm, lúc vào lại thì cứ một cây một ly mà làm cho kịp với anh em, có uống bằng nhau thì mới say bằng nhau được. Ví đời dân nhậu có hai cái sợ là :

-Sợ bạn không kịp say với mình tức mình say trước mà bạn chưa say!

-Sợ mình không kịp say với bạn tức là bạn say mà mình chưa say!

Đó là hai cái khổ của sự say không đều! Có những tay sợ mình say trước chơi kiểu rót thì lưng, bưng thì đổ, vừa uống vừa nhớ mà còn kê long đên nữa thì tay này sẽ bị cả hội lên án, coi như chơi do vì cất cổ còn hơn đổ rượu mà ? Một anh lặn chai rượu vào bụng đem đi nhậu chẳng may bị té xe, sờ tay vào bụng thấy ướt, anh hoảng hồn lôi chai rượu ra xem vẫn còn nguyên, anh mừng húm vì biết máu chảy chứ không phải rượu đổ! Nếu làm một thống kê theo tỷ lệ dân số thì có lẽ Việt Nam ta sẽ đứng hàng đầu về số người uống rượu. Dân ta rất vui vẻ, vui cũng nhậu, vui nhậu cho vui thêm, buồn cũng nhậu, buồn nhậu cho bớt buồn, không vui không buồn cũng nhậu cho bớt lạt miệng. Quan, hôn, tang, tế đều phải có rượu, rượu không những để uống mà còn để ban thưởng, như tướng thắng trận trở về, ngoài bổng lộc chức tước vua ban thì cái quý nhất phải là chung Ngự Tầu!

Ông vua có tam cung, lục viện chứa cả ngàn người đẹp thế mà ông vẫn chiêu được hết thì chắc chắn phải do đồ ăn thức uống ông dùng hàng ngày theo nguyên lý ăn gì bổ nấy ! Chung ngự tầu của vua thì bảo đảm cỡ Viagra ngày nay phải gọi bằng Cự. Viagra giới lắm tác dụng một lần, chứ chung ngự tầu vua ban thì bảo đảm ông tướng này cứ phải là một tuần, hôm nào cũng đêm bảy, ngày ba, đi ra đi vô hứng chí làm thêm là không tính !?

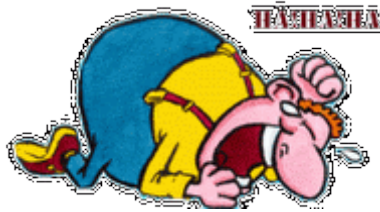
Ngồi ngẫm nghĩ nghe ngậm ngùi, tội thay cho những ông con Thượng Đế! Suốt đời cứ lo đi tìm những món ăn sao cho thật bổ, những thứ rượu sao cho thật sung để rồi mấy bà hưởng hết, chứ

mấy ông nào có được gì ngoài cái bao tử lủng lỗ và cái gan te tua ? Đây ! cứ xem như ông võ tướng thì biết, xông pha nơi chiến trận, may mắn sống sót trở về được vua ban thưởng thì bổng lộc vợ cũng giữ hết, chung ngựa tầu thì một tuần sau vợ cũng lột sạch, còn gì nữa đâu ngoài cái thân tro trọi trên rặng dưới bình xăng ?

Kiếp tằm thì phải nhả tơ! Nhưng tằm được người mang lá dâu tới miệng rồi nhả tơ cho đến chết cũng là chuyện thường; đàn ông này mấy ông nhậu phải tự mình thân lập thân, ngày nào cũng phải ăn đắng, uống cay, nghe có thứ gì hiếm quý là tìm mua, tiếng là mấy ông ăn uống chứ thực ra sau đó thì mấy bà hưởng hết, còn quá tổ con tằm nhả tơ nữa !. Cứ nhìn mấy chuyên gia nhậu mà xem, anh nào cũng mình hạc, xương mai lo cho mấy bà mà lúc nào cũng lơ thơ, lẩn thẩn như kẻ mất hồn. Có người không hiểu lại còn thắc mắc, sao ngày nào cũng tập trung ăn uống mà chả có ông nào phương phi béo tốt ?

Dạ xin thưa: Những cái bố béo tinh túy thì các bà lấy sạch rồi, dân nhậu chúng tôi chỉ còn trong ruột cái bã thừa đang thành cứt non mà thôi !Người đời không hiểu, vợ con có khi không thông cảm. Thôi thì cứ chiêu chiêu ta lại gặp nhau, gỡ ly mà hát, nghiêng chai mà hỏi :

Thiên Địa mang mang ai người tri kỷ.
Hãy đến cùng ta cạn một chai này ?

Người sưu tầm, sau một màn quá xá mẩu...